

Derfor er der efter vores opfattelse behov for en klar opstramning og en præcisering af, hvad de almennyttige boligselskaber må, og hvad de ikke må. Udgangspunktet for vores deltagelse i debatten er at finde i beslutningsforslag nr. B 18.

Villy Søvndal (SF):

Vi behandler i dag foruden et lovforslag fra regeringen et beslutningsforslag, som man kan betegne som en forbudslov, der rammer nogle områder, som SF ikke har ønsket at ramme. Jeg har været inde på det under mine korte bemærkninger.

Lovforslaget fra boligministeren forsøger at trække en meget skarp grænse mellem, hvilke aktiviteter et boligselskab må tage sig af – betegnet positivlisten og negativlisten – og det er klart, at det er affødt af en række aktuelle sager.

Jeg skal melde ud med SF's overordnede holdning: Vi vil meget gerne være med til at sikre, at boligselskabernes aktiviteter sker mere gennemsigtigt. Vi tror, at det er måden at undgå fremtidige sager på, men det sker ikke ved som i VKZ-forslaget at forbyde en række ting og lægge op til et umådeligt kontrolsystem.

Vi er også meget bekymrede over, som der lægges op til i lovforslaget, at lave en bemyndigelseslov og en fantastisk detaljeret positivliste med 25 pinde i alt og en meget lang negativliste over ikketilladte aktiviteter på 25 pinde i alt.

Vi er i det hele taget bekymrede ved en bemyndigelseslov. Den har jo den karakter, at giver man carte blanche til sådan en trafik i Folketinget, vil det være ganske svært med en boligminister, der har en anden holdning til sektoren, og vi har jo hørt om nogle af dem i dag. Det bekymrer os, at ministeren udstyres med en bemyndigelseslov af det her omfang; det bekymrer os dybt, at selve teknikken i lovforslaget indebærer en så vidtgående bemyndigelse.

Vi kunne forestille os som vores bidrag i stedet at sikre lejernes, altså de enkelte afdelingers ret til selv frit at vælge administrationselskab. Der foreligger et gammelt SF-forslag fra 1988 herom. Det ville jo være lejernes direkte måde at gå ind i kontrollen på, om der nu også er blevet administreret, som man godt ville, nemlig ved at de fik friheden til selv at vælge sig et administrationselskab. Det er dog i vores forslag begrænset til selskaber, der har erfaring med at administrere socialt boligbyggeri, og vi sætter en grænse på 2 års erfaring, men det er sådan mere det tekniske i det. Vi så gerne en overvejelse om i stedet for kontrol at udvide beboerde-

mokratiet som et middel til at sikre mod de forhold, ingen af os ønsker.

Det andet, vi godt vil støtte, er forslaget om at lave gennemsigtige standardregnskaber med nøgletal. Det synes vi da er meget fornuftigt. Det er jo forudsætningen for en folkelig kontrol i boligselskaberne, at man så at sige har nogle instrumenter i form af gennemsigthed at kontrollere med.

Det tredje, vi også godt vil kvittere for, er, at man sikrer en mere uafhængig revision. Vi mener faktisk, at nogle af de sager, vi har set, har været kendetegnet ved en stor – for stor – sammenblanding af folk, der kendte hinanden helt godt fra ungdomsårene og hele vejen op igennem, og som så både har skullet være dem, der udførte og kontrollerede. Det er alt andet lige en dårlig sammenblanding, og det er måske den sammenblanding, vi skal gøre mest ud af at få ryddet op i.

Jeg skal knytte nogle enkelte kommentarer til selve lovforslaget, hvor vi har nogle betænkeligheder. Det ene er håndværksselskabernes fremover meget begrænsede rolle. Her er vi igen ude i en ideologisk diskussion. Jeg har svært ved at forstå, hvorfor håndværksselskaber, der eksisterer i regi af et alment boligselskab, ikke er lige så gode som et hvilket som helst andet håndværksselskab. Vi forstår ikke de ideologiske behov for at sætte hegn, der betyder, at nogle ting, som de i øvrigt er gode til at gøre, må de ikke længere gøre.

Vi synes oven i købet i SF, at der er nogle grunde til, at det var klogt på nogle områder, at boligselskaberne helst selv havde deres ekspertise og ikke skulle købe den udefra. Når man f.eks. skal overtage et afsluttet byggeri, er det vel i boligselskabets oplagte interesse, at man selv har nogle folk, der er loyale over for boligselskabet, og som skal kontrollere, om det udførte arbejde er udført godt nok. Det er den ene ting, vi vil arbejde med i udvalgsarbejdet.

Den anden ting er reglen om højst 1 mio. kr., dog højst halvdelen af boligselskabernes arbejdskapital, som må investeres. Vi synes egentlig; det er let at give op på forhånd og sige, at vi nok ikke kan kontrollere større tal end 1 mio. kr., og derfor sætter vi grænsen dér. Vi synes igen, at der ligger en spændende opgave i at sige: Hvordan sikrer vi en ordentlig kontrol? Vi er jo lige præcis, som jeg var inde på i de korte bemærkninger, ikke interesseret i at komme til at spænde ben for de spændende muligheder, der ligger for byfornyelse bl.a. i det tidligere Østeu-